

Пророк на Майдані

На київському Майдані наприкінці лютого 2014-го я робив звичайним мобільним телефоном фотокадри тодішніх «сцен». Серед іншого сфотографував і портрет поета на будинку Київради. Поруч із входом до неї були люди в касках, камуфляжних і козацьких строях, скриньки для збирання пожертв на допомогу революційному Майдану. Десь ближче до консерваторії на кількох столах дівчата наповнювали пляшки «коктейлем Молотова»; ніхто не боявся бути заарештованим чи застреленим. Боявся, доживаючи останні дні в Україні, Янукович із його бандою. Палали автомобільні покривки. Від їхнього диму почорніли небеса. Палали дрова в залізних бочках біля наметів. На стіні станції метро «Хрещатик» хтось написав: «Кінець імперії! Свобода!». Усе це спостерігав Тарас із портрета.

Досі, скажу відверто, мені робилося трохи моторошно, коли доводилося читати або чути: «Шевченко – наш національний пророк», адже, наприклад, рядки «Погибнеш, згинеш, Україно, не стане знаку на землі...» навряд чи можуть гріти комусь душу, хіба що лютому ворогу на кшталт Путіна або Кадирова.

А пророцтво «...в сім'ї великій, сім'ї вольній, новій» колись радянська пропаганда неоднозначно називала Шевченковим передбаченням Радянського Союзу, тоді як Тарас цією сім'єю бачив самостійну Україну.

Але в дні Майдану в пам'яті звучали інші слова:

*...не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...*

Саме так і сталося. Пограбована згаданою бандою, вона прокинулася у вогнях Революції гідності. Прокинулася громадянськи й національно. Тобто сталося те, чого завжди страшилася Московія. І вона захотіла нас із нашим 200-літнім Кобзарем втопити у крові...

А дзуськи! Усе в нас буде по-шевченківськи:

*...Буде бите
Царями сіянеє жито!
А люде виростуть. Умруть
Ще незачатіє царята...
І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.*

Юрій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

«Молись за кіборгів»

Так у перекладі з англomовної інтернет-версії називається робо-

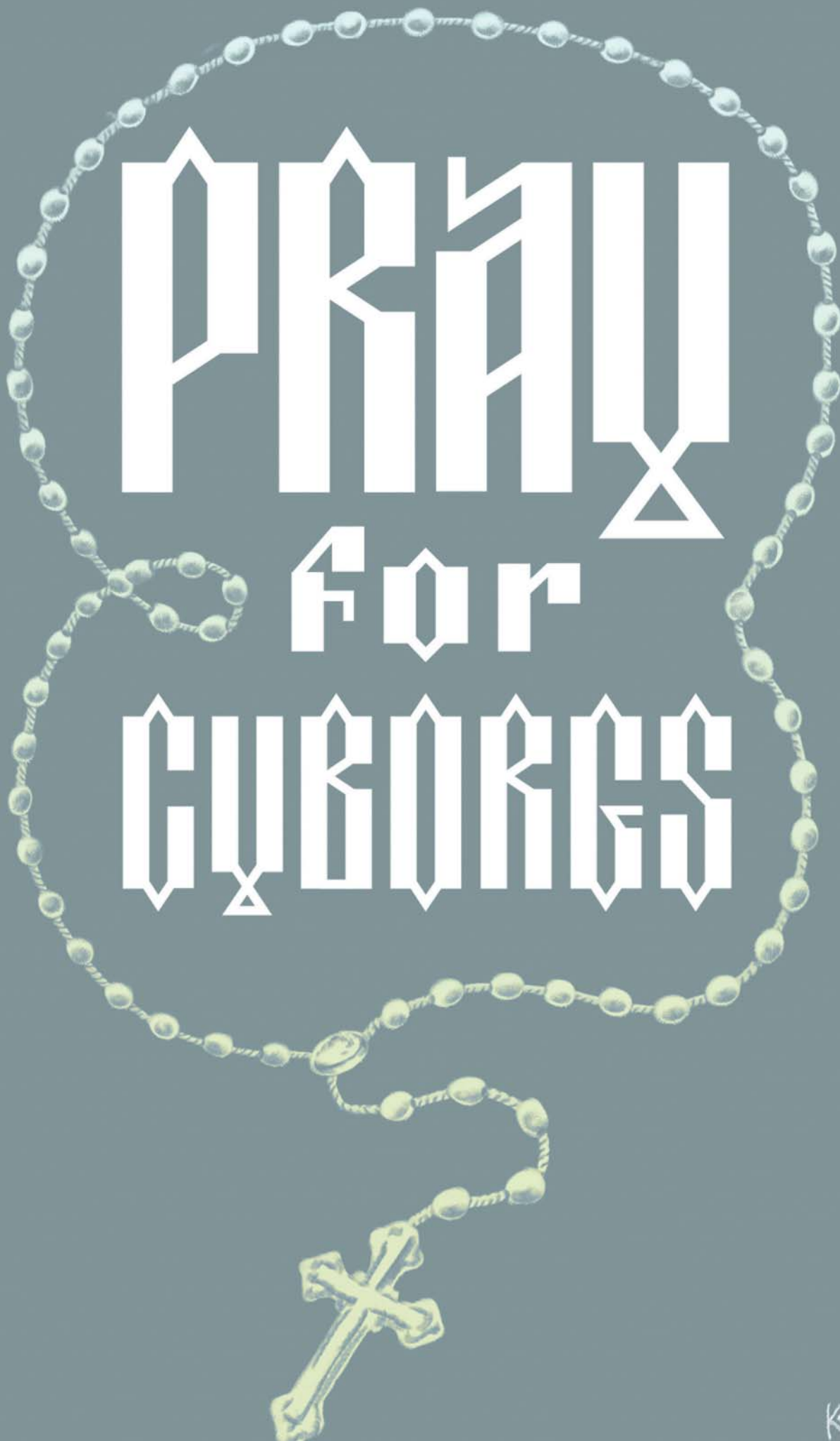


та співтворця «вічанського» проекту, присвяченого патріотичному плакату, – **Олександра КОМ'ЯКОВА**. Він народився 1977 року в Києві в родині художників. Закінчив Київський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука (1998) та Національну академію образотворчого мистецтва і архітектури (2004). Має чималий досвід творчості у книговидавництві, періодиці, анімації, ігровій індустрії, кіно. Приміряв на себе іпостасі арт-директора та художника-

постановника. У 1990-х ілюстрував книжки та журнали в традиційних техніках (туш, акварель). У 2000-х для ігрової та кіноіндустрії використовував цифру (2D, 3D). 2010-го повернувся до традиційної графіки в роботі над книжковою ілюстрацією та рекламною продукцією. Професійно займається й плакатом, зокрема патріотичним.

Нагадуємо, що оцінити плакати нашого проекту можна на сайті парламентського журналу «Віче»: **www.viche.info**.





PRAY
FOR
GEORGES

